

[Jørgen Jensen.]

til at forhindre overgreb fra arbejdsgiverne, ligesom det gælder de økonomiske forbedringer, som de må have for at dæmme op for prisstigninger, devaluering og andre forsøg på at svække deres stilling.

Tal har været nævnt, men det skal blot være understreget, at vi føler os overbevist om, at den kraft, som er i de faglige organisationer, i sammenholdet på arbejdspladserne, vil sikre, at det, der blev gennemført i sidste uge, det, der blev gennemført ved overenskomstforhandlingerne, ikke holder, men at arbejderklassen vil sprænge de rammer, der er stillet op.

Bolvig (RV):

I modsætning til hr. Jørgen Jensen og hans parti vil jeg på det radikale venstres vegne udtrykke tilfredshed med, at regeringen og socialdemokratiet i stigende grad er indstillet på at føre indkomspolitik. Jeg tror, at vi skal videre ad den vej i fremtiden, og vi må udnytte de erfaringer, vi har fået i forbindelse med indgrebet her. For det er jo rigtigt, som hr. Christophersen gav udtryk for, at selvfølgelig kunne det gøres bedre, og der kan indvendes adskillige ting mod det, som har været præsteret i den sidste uge. Men lad os udnytte erfaringerne og lad os erkende, at i et samfund som det danske er det helt sikkert og helt nødvendigt, at vi betræder netop de veje, som vi er slået ind på. Vi står jo helt uden tvivl om 2 år i nøjagtig den samme situation, og derfor vil det være godt, om vi er i stand til at behandle situationen endnu bedre, end vi har gjort i denne omgang.

Jeg vil gerne give hr. Auken ret, når han siger, at økonomisk demokrati eller medejendomsret, medindflydelse og medansvar er så væsentlige ting i hele problemet om indkomspolitik, at det må være op til dette høje folketing at sørge for, at vi får diskuteret den slags ordninger inden næste overenskomstsituation. Efter min opfattelse eksisterer den såkaldt frie forhandlings- og aftaleret i mindre og mindre omfang, og det er helt realistisk at erkende det, thi ingen ansvarlig regering og intet ansvarligt folketing vil nogen sinde acceptere, at et samfund som det danske kan kastes ud i fuldstændigt kaos.

Der er jo tre parter i en arbejdskamp, men man glemmer som regel den tredje part. De to parter er de to kombattanter, de to modstandere, men tredjeparten, der næsten altid er

langt de fleste, er resten af menneskene i samfundet, som må lægge ryg til alle de mange problemer, en arbejdskamp kan give. Der er ingen sejrherre i en arbejdskamp, der er kun tabere, og i modsætning til det, hr. Kurt Hansen sagde i sidste uge, tror jeg, at taberne især er de lavtlønnede og de arbejdsløse. Jeg tror, det især er disse grupper, som et stort flertal her i folketinget er indstillet på at hjælpe særligt, og jeg tror, det er netop disse grupper, som lider under parternes frie forhandlingsret og under et stort sammenstød mellem modstående parter. Det tror jeg også folk i høj grad har øjnene åbne for.

Jeg tror, det er rigtigt, som hr. Auken sagde, at der ingen demonstranter og demonstrationer eller uro har været, siden folketinget skred ind i sidste uge. Det er blevet bestridt senere her fra denne talerstol, men jeg synes, at det allerklarest bevis på, at der i befolkningen er en forståelse for en indkomspolitik, fik vi ved valget, hvor jeg tror, at hovedårsagen til socialdemokratiets meget smukke valgresultat netop var, at folk havde tillid til, at socialdemokratiet nu var indstillet på at føre indkomspolitik, og måske, at socialdemokratiet var mest egnet til at lede en koalition af partier, som netop ønskede at føre indkomspolitik. Der tror jeg vi fik befolkningens klare svar, at man er helt indstillet på, at i et moderne samfund som det danske er indkomspolitik nødvendig.

Det er klart, at vi lever i et kompliceret samfund. Vi er blevet mere og mere afhængige af hinanden. Det er jo således i dag, at selv små grupper er i stand til at lamme hele samfundet og stille folketinget og alle myndigheder i dette land i en overordentlig vanskelig og ubehagelig situation. Selv små grupper udgør, takket være vores gensidige afhængighed, en alt, alt for stor magtgruppe, som kan fremkalde kaos til skade for alle.

Det er da klart, at vi kan være glade for, at vi i Danmark har et godt organisationssystem, at vi har dygtige interesseorganisationer, og at vi har dygtige og i hvert tilfælde meget magtfulde ledere af disse interesseorganisationer. Men det er klart, at folketinget aldrig må glemme, at interesseorganisationernes formænd, hvilken organisation de nu måtte tilhøre, er valgt til at varetage deres medlemmers helt egoistiske egen interesse, det være sig inden for Arbejdsgiverforeningen, LO, læger, jurister, lærere, laboranter, hvad ved jeg; de er